

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (5)

Травень

1954

ВЕЛИКДЕНЬ

Христос Воскрес! Співають

Вітають хлопчики й дівчата:

[дзвони, Христос Воскрес! Христос

Сміється сонечко з небес,

[Воскрес!

— Підемо в церкву посвятити
Пахучу паску й крашанки,
Будем виводити гаївки
І обміняєм писанки.

А в понеділок: бережіться!
У схованці ось глечик жде;
Не один хлопець і дівчатко

Сушити платтячко буде.

Вітає радісно дівчора
Великий Празник — День чудес;
Благословить її із неба
Христос, що з мертвих нам

[воскрес.

Ніна Мудрик

СЕСТРИЧКА АСЯ:

НА СВЯТО ЮРІЯ

Же рік минув, — відколи рій „Жайворонки“ опікується ріднею малого Богдана в Німеччині. І ось сьогодні написав Богдан, що його мати важко хвора та потребує ліків. Малий Богдан просить „Жайворонків“, щоб допомогли його мамі.

Братчик Микола скінчив читати листа.

— Що ж, хлопці, поможемо Богдановій мамі?

— Поможемо, поможемо!

— А як там у нашій ройовій касі? Багато грошей є?

— На ліки замало!

— Треба негайно допомгти; ждати не можна. Зробимо збірку. Попросіть своїх батьків — вони зрозуміють, що це дуже важлива справа.

Нараз висунувся перед новаків невеличкий хлопчик та несміливо промовив:

— Я, братчику, маю трохи грошей і дам їх Богдановій мамі. Я заощадив. Я складав, бо думав, що поїду цього року на свято Юрія. Але я дам — я зараз принесу.

І Юрко, найменший „Жайворонок“ метнувся, не ждучи відповіді, до дому. Його батьки теж не були багаті. Старший брат Юрка, Андрій, їздив минулого року на Свято Юрія. Потім розказував, як там гарно було. І Юрко від початку року змайстрував собі коробку та складав туди всі свої ощадності. Зараз же після Різдва спакував собі наплечник. Святий Миколай приніс був йому пластовий ніж та електричну лямку. Їдунку подарував йому братчик Микола за те, що він найкраще куховарив на ройовій прогульці.

Юрчик прибіг додому. Тремтячими руками відв'язав шнурок наплечника, вийняв коробку з грішми та знов побіг до пластової домівки.

Серед дороги зібралася нараз юрба людей. На вулиці лежав старенький пан, а біля нього розкинена китиця білих цвітів. Авто

в розгоні зачіпило його. Юрко згадав, що бачив не раз цього пана, як він щоранку вступав до церкви. Приносить свіжі цвіти з городу, бо мав свій город.

Юрко минув юрбу та побіг до домівки. Підійшов до братчика та промовив: — „Прощу, це для Богданової мами!“.

— А на Свято Юрія поїдеш?

— Вже ні; на нас обидвох не стане грошей. Хай Андрій їде. Він вже юнак. Я поїду на другий рік“.

Братчик погладив Юрка по голові. А потім, як Юрчик пішов, записав у ройовій книзі його добре діло.

Кілька днів після цього Юрко не бачив у церкві старенького пана. На престолі не видно було свіжих цвітів. Юрко зрозумів, що пан-огородник хворий від того, що його штовхнуло авто.

Раз Юрко заглянув крізь шпарку у плоті. Побачив сивого пана,

що сидів на лавці з зав'язаною рукою. „А хто ж доглядає його цвітів ” — подумав Юрко. Тепер така посуха! А якби я поміг йому?

Скоро скінчив шкільні завдання та пішов до дому огородника. Постукав у хвіртку.

— Хто там? Я сьогодні не продаю цвітів. — Почув голос.

— Я не хочу нічого купувати! Я прийшов допомогти вам.“ — відповів відважно.

Огородник пустив Юрка до городу. — „Допомогти? А що ж ти вмієш робити?“

— Все, що треба. Підливати цвіти, збирати гусениць із листків, носити цвіти до церкви...

— А що ж ти за це хочеш?

— Нічого. Я український новак і повинен кожного дня зробити добре діло.

І став Юрко помагати щоднини старому огородникові. Огородник полюбив Юрка. Юрко розказував йому при праці про своїх батьків, про друзів-новаків. Розказував, куди та коли новаки поїдуть на Свято Юрія. І що він теж хотів би поїхати, та не може...

Щоранку носив Юрко цвіти від огородника до церкви. І щоранку молився перед образом святого Юрія, щоб зробив таке чудо, щоб він був на святі разом з іншими новаками.

Прийшов день від'їзду. Перед домівкою багато пластунів. Всі від'їжджають на Свято Юрія. Малий Юрко одягнув теж однострій і пішов поглянути, як інші їдуть. Нараз серед натовпу побачив сиву голову старого огородника. Невже ж він теж прийшов подивитися!

Юрко бачив, як огородник щось говорив із командантом Свята. Нараз пролунав голос команданта:

— Чи є між нами новак Юрко з роя „Жайворонки“?

— Це я! — сказав Юрко та підійшов до команданта.

— Ось дарунок для тебе!

Богдан глянув. Це був автобусовий квиток на їзду на свято Юрія.

— Дякую, але як же я поїду? Я не маю зі собою наплечника, та й дома нічого не знають про це!

— Не журися! Їдемо попри твою хату, то попросиш дозволу батьків та візьмеш наплечник.

Автобус рушив. На хіднику усміхався до щасливого Юрчика старенький огородник та кликав:

— Щасливої дороги, хлопче!

МАЛИЙ ГЕРОЙ З КРАСНОПОЛЯ

(Продовження з 1.ч.)

Богута вирізав ножиком шматок липової кори і зробив з неї посудину, „козуб”. От, уже є в що збирати суниці. А суниць було так багато, що аж трава ними червоніла.

Нараз по той бік лісового болота закричала сойка і вслід за нею відізувались коси. Богута, дитина лісового села, знав добре мову лісових крилатих мешканців. Він зрозумів, що птахи когось побачили. Не давали вони незаметно пройти лісом ні оленеві ні лисові, ні іншій звірині — всіх зустрічали своїм криком і свистом. А вже наближення людини сповіщали особливим галасом. І тепер вони поводитись дуже галасливо.

Богута лишив збирати суниці. Він стояв обличчям до багна, напружений і насторожений. До його ніздрів дійшов запах диму. Мабуть хтось розпалив вогнище.

Хто це — мандрівець, чи ворог? Суворі, грізні часи вимагали від кожного найбільшої обережності і чуйности. Богута вправно, мов білка, видряпався на молоду білокору берізку, що росла край поляни. Відти можна було бачити, що діється по той бік болота. Глянув і затремтів. Там вешталися якісь старші люди в гостроверхих баранячих шапках. Одні розводили ватру, другі білували кілька зарізаних овець, а треті триножили невеликих коней і пускали їх пастись.

— Татари!.. — затремтіла думка, і Богута безшелесно зсунувся з дерева. Він знав: не вільно було тратити ні хвилини! Татарський загін заховався в лісі, щоб, відпочивши і виждавши відповідний час, зненацька напасти на його село, на Краснополе.

Покоївся на траву козуб із суницями. Хлоп'яча постать, мов тіль лісового духа, мигала поміж дерев. Не чув ні таємного шуму лісу, ні щебетання пташат. Всю його істоту пронизувала тільки одна-єдина думка: якнайшвидше повідомити дядька, остерегти село! Максим якраз скінчив обрубувати коріння чергового пенька, коли задиханий і побілілий Богута вискочив з-між кущів ліщини і, мов п'яний, поточився в сторону дядька.

— Ох!.. Татари... там... за... болотом!:

Хлопча впівав від надмірної втоми. Максим умить зрозумів страшну правду. Він ухопив хлопця на руки і навманя, скільки зміг в ногах, подався в сторону Краснополя. Коли б тільки швидше, коли б хутчіш добігти до села, дати знати своїм, щоб скоро ловались перед ворогом!

По дорозі стрівув кількоро людей, що працювали в полі. Наказав їм мерщій повідомити всіх польових робітників, щоб кидали працю і тікали в село.

Бій і вилазка.

Максим біг селом і кричав, щоб люди негайно сходились на майдан перед церквою. Хто тільки був у селі, господарі, жіноцтво й діти, вибігали з хат. З поля почали прибувати бліді, злякані люди.

Богута, що вже очунав від зворушення і знемоги, розповів, що бачив Татарів у лісі, коло Чорного озера. Жінки і діти заголосили. Ніхто не знав, що далі робити.

Тоді залунав енергійний голос старого Васюти, якого мали в селі за найрозумнішу людину.

— Всі на забороло! Заберіть їжу та вартніше добро! Якщо ворог до вечора не появиться, спробуємо втекти в тернові гаї.

Але ворог не дав на себе довго ждати. Ледве люди, захопивши трохи харчів і вартніших речей, заховалися в замочку за валом і гостроколом, дикий вереск потряс повітрям.

— Аллах! Аллах! — покотилося по селу.

В село вскочив кінний татарський загін. Татари зразу кинулись до хат, шукаючи людей і їх добра. Але людей не було. Тільки собаки з-за лісових тинів люто гавкали на страшних непрошених гостей.

Розсерджений татарський начальник випровадив свій загін

між хат і показав рукою на замочок. Це був наказ до нападу. Але покvapний начальник не знав кількості ні сили оборонців. Татари засипали замочок стрілами, але вони спинились на гостроколі і на дебелих стінах замочку. Коли Татари підійшли на близьку віддаль, з-за гостроколу засвистіли стріли і полетіло каміння. Роздалися бойові крики оборонців і зойки ранених напасників. Татари не переставали нападати, але це їм дорого коштувало. Вже кільканадцять убитих лежало на побоєвищі, а ще ніде напасникам не пощастило вдертись на гострокіл.

Начальник побачив, що лобова атака ні при чому. Все ж таки, він не відступив від думки здобути замочок, бо там сподівався захопити кілька десятків молодих здорових людей і чимало добра.

— Назад! — крикнув він до своїх бійців. Татари завернули, і в тіні церковних лип відбувалася воєнна нарада. Після того татари розбіглися по подвір'ях і викотили кілька возів. Ті вози усталили напроти воріт в гостроколі, а на них почали лаштувати стіну з драбин, дощок і дверей.

Готові до боротьби на життя й смерть, дивились оборонці на готування Татарів до нового нападу.

— Вони хочуть ударити на ворога, — сказав Максим. — Бачите, як вони на возах лаштують заслону з драбин та дощок?

Так справді! Наміри Татарів не важко відгадати. Коли до гостроколу підкотять вози з побудованим на них риштуванням, легко їм буде вирубати ворога і вдертись на замковий двір.

— Якщо Татари здобудуть ворога і опанують подвір'я, замкнемося в заборолі і будемо далі боронитись! — заявив молодий палкий Дмитро.

— Це правда! — відповів розважний Максим. — Але довго тут не видержимо. Татари можуть підпалити забороло разом з нами.

Тоді відізався Васюта: — Найкраще було б вимкнутись з села і сховатись у лісах. Але, це може вдатися хіба окремим сміливим, а не цілій громаді з дітьми і старими людьми. Ось дивіться, як Татари розставляють сторожу кругом замочку! Вони не випустять нас відсіля!

І справді, на прогаліні, що відділювала задню стіну замочку від лісу, показалися татарські вартіві. Вони стояли досить далеко один від одного, але в разі потреби могли легко прикликати криком головний відділ, що таборував коло церкви.

— Що ж нам тепер робити? — заговорило разом кількоро господарів.

(Продовження буде)

ПРИГОДИ КИЦІ

Я кицуня невелика — називаюся Мурлика. Завжди в місті проживала, в дівчинки, що Оля звалась.

Як вакації настали, Оля маму попросила, свій наплечник спа-

кувала, до табору поспішала. Та мене Олюня мила залишити не хотіла; до наплечника сховала і з собою в табір взяла.

А в таборі — як пристало, новачки всі в лаву стали, та нараз — а подивися! — перед всіх виходить — киця. Тут бунчужна запитала, звідкіля це киця взялась!

Оля так її просила, щоб я з нею залишилась, що вкінці мене прийняли, до табору приписали. Бігала я цілу днину за новацтвом безупину. Чи то пісня, чи забава, гра чи ще яка там справа, — з новачками невелика всюди була я — Мурлика. Зі столів усе з'їдала, що з обіду полишали паталахи таборові — хай будуть повік здорові!

Аж у день один чудовий мали змаг всі тереновий. Щоб той змаг приготувити, гарно трасу назначити, дві сестрички в ліс ходили. Я за ними поспішила, що вони поставлять гілку на стежині, ніби стрілку, я за ними підбігаю, гілку зараз забіраю. Шо вони зна-

ки дивненькі вириють в піску скоренько — я підсунуся кущами — знак запорпаю лабками.

Був це змаг, щоб не згадати! Стали новачки блукати. Сестрички ж ввесь час питали: де ж то їх знаки пропали? Аж вгадали: невеличка їх запорпала Мурлика.

Що я м'явкала, просила, скільки Оля сліз пролила, та бунчужна не зважала, з табору мене прогнала. Навіть стійці наказала, щоб мене не пропускала.

Стала нічка западати, став вже й голод докучати, і мороз біжить за спину — бідная моя година!

Та нараз — скоїлось диво: в спальні крикнув хтось жاخливо. Кличе Галя і Оришка: — Ой сестричко! Мишка, мишка!

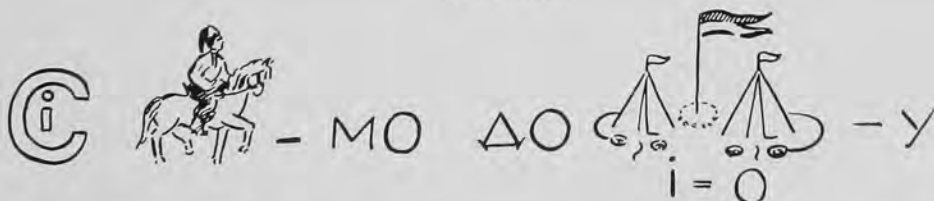
Що вже всі там нашукались — але мишки не спіймали, що в валізці Ані скрилась і цукорки смачно їла. Довелося свічку взяти і мене піти шукати. Не далеко і шукали, перед брамою застали і взяли мене в кімнати — мишку хитрую шукати.

Я це діло добре знала — до роботи зараз взялась. Мишку вмити за хвіст зловила, перед всіми положила.

Ну — тоді мені простили, молочком ще напоїли і забрали навіть спати до булавної кімнати!

Мурлика

РЕБУСИК

Коли ти пильно читав попереднє число „Готуйсь”, то знати-меш, що тут написано!

НІЧ В ЖЕ ЙДЕ...

Ніч вже йде, втомлені личка
Посхилялись довкруги,
І проводить нам сестричка
Всім вечірні молитви.

Понад маштом сходять зорі,
Грають сверщики в траві;
За веселий день в таборі,
Боже, дякуем Тобі.

Світлячки, мов на сторожі,
Засвітили ліхтарі;
Янгола пішли нам, Боже,
Щоб беріг нас до зорі.

Щастя — долю любій неньці,
Татові, всім людям дай,
Нам любов влий у серденька,
Щоб любили рідний край.

Ніна Мудрик

Назвіть імена цих крилатих друзів УКРАЇНИ!

Відчитайте ці ребусики: Утворіть слова й запишіть!
100вп, 100ляр, мі100, 100ли, 100дола, хрес100носці, по100ли, 100ніг,
100хід, 100гін, 100па, по100ронок. А подумайте, які ви ще такі слова
знаєте!?

У С В Я Т О М А Т Е Р І

Травень розкинув
Квіти в діброві,
Кидими стелить —
Трави шовккові.

То не пташата
Щебечуть в гаю,
То новачата
Пісню співають.

То новачата
Прийшли з квітками,

Пошанувати
Три наші мами:

Що першу — нашу
Матінку рідну
Любу, мов сонце
Добру, погідну.

Другу — Україну,
Новацьку мрію.
Третю — на небі
Матір Марію.

ЛИСТИ ВІД НОВАЧОК

Ви певно всі знаєте, — що такі українські новачки, як ви, є по цілому світі. Ось послухайте, що вони пишуть!

Лист Марти з Бразилії — до сестрички Асі

Дорога Сестричко!

Я дуже зраділа, як мама знайшла адресу Сестрички. І я зараз забралася до писання. Ми живемо в малому селі біля великого міста. Але наша хата ще не готова. Ми почали її самі будувати. Вона вже має стіни і дах, але ще не маємо стола, ні крісла. Я пишу цього листа на валізці, а кріслом є пачка з овочів.

Тут гарно. Багато навколо лісів і високих трав. Є чудові метелики, такі великі, як долоня. Якісь такі дивні пташки, що я таких ніколи ніде не бачила. Вони довго перекликаються в ночі. А які великі жаби є тут. Сестричка навіть не повірила б! А кумкають грубо, якби басом співали!

Ми маємо город і мама посадила городину. Будемо мати її для себе. М'яса тут багато, але зате картоплі мало, а я так картоплю люблю!

Мені тут сумно, бо нема таких дітей, — як я. Як ми лиш трохи розживемося, то мама поїде до українського комітету і розпитає про школу. Я хотіла б мати українські книжки. Ми трохи маємо, але я вже всі попрочитувала.

Прошу до мене написати, я хотіла б бути разом з моїми давніми товаришками разом.

Готуйсь!

Марта Б.

Лист новачки Люби Бойко з Австралії до роя новачок „Волошки” в Америці

Дорогі Новачки „Волошки”!

Листа Вашого мені прочитала мама, бо я ще не вмію сама читати. Ми живемо в Австралії в одному з таких таборів, де живе багато таких родин, як ми. Тато купив уже хату і ми незабаром там переберемося. Там буде клаптик города і два овочеві дерева. А ми вже маємо кури і крілики.

Я ходжу до австралійської школи і маю дев'ять літ. Мама почала вчити мене по українськи, тільки я не маю жадних книжок до читання ані до науки. Як гарно, що Ви не забуваєте про мене! Я колись хотіла бути новачкою, але я була ще замала, а зараз скоро ми поїхали до Австралії. Я пригадую собі, як новачки збиралися в таборі в одностроях.

Ми їхали кораблем дуже довго. Я зразу хворіла, але опісля привкла. Я бачила багато риб та багато птиць. Я хотіла би бути з Вами разом. Я дякую Вам за святочні бажання, але в нас тепер літо і ялинки в нас не було.

Напишіть до мене я чекаю.

Поздоровляю Вас всіх

Люба Бойко

А може ще хтось із вас, новачки, схоче написати до цих дівчаток та вислати їм книжечки? Пришліть листи та книжечки до редакції „Готуйсь”, а „Готуйсь” їх вишле далі!

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

„Галло! Галло! Тут Гніздо Новаків”, „К а р п а т с ь к и х звірів у Філядельфії. Із хроніки З. Роя „Ведмеді”, „Приїзд Старого Орла”.

Цього року відвідав нас Старий Орел. Ми дуже втішилися Його приїздом. Ми вшанували Його присутність деклямаціями віршів Т. Шевченка. Я говорив: „Іван Підкова”, а Юрій Гнатюк „Ой згадаю Україну” та інші. Заповідав Юрій Данилів. Потім ми співали і далі Старий Орел провів з нами нашу улюблену гру „Бум”. На жаль наш Дорогий Гість був у нас дуже коротко, бо мав ще багато справ до полагодження. Його побут залишиться на довго в нашій пам'яті.

Цілі наші сходи́ни були присвячені в цей день пам'яті Т. Шевченка, 7. березня 1954. — в 140-річчя з дня народження.

„Готуйсь”!

Роман Хариш — роевий роя „Ведмеді”.

Школярі української школи в Бухгольц, Німеччина, пишуть но- вакам в Канаді.

Бухгольц, 30. 3. 53.

Христос Воскрес!

Вітаємо Вас із святами і ба- жаємо Вам ці великі дні провести так, як годиться справжнім хрис- тиянам. Сердечно Вам і Вашій Станиці Пластовій дякуємо за Ваші подарунки. Коли ми розба- гатіємо, то постараємося Вам віддячитися, а зараз нехай Ваші дарунки будуть на славу Україні.

Зараз ми готуємо п'єсу до на- шого шкільного свята. Крім Вови Горнета ми усі ходимо до ні- мецької школи і двічі на тиждень відвідуємо українську школу. На свята ми будемо робити екскур- сії до зоопарку і до музею на ті гроші, що Ви нам надіслали. В нашій школі ми вчимося про

нашу батьківщину Україну. Нам про неї багато розповідає наш учитель Іван Іванович.

Дякуємо Вам ще раз за Ваші подарунки і бажаємо Вам всьо- го найкращого.

Ваші Дмитро Віхтер, Генік Ка- гіш, Володимир Райзвік, Кость Ріхтер, Віктор Подеський, Ми- кола Кирилюк, Анатоль Битюк, Володя Горнет.

Приятелька нашого „Готуйсь”, пані Професор Марія Юркевич склала пожертву у висоті 1.00 доляра на пресовий фонд Пласту. „Готуйсь” їй дуже щиро дякує!

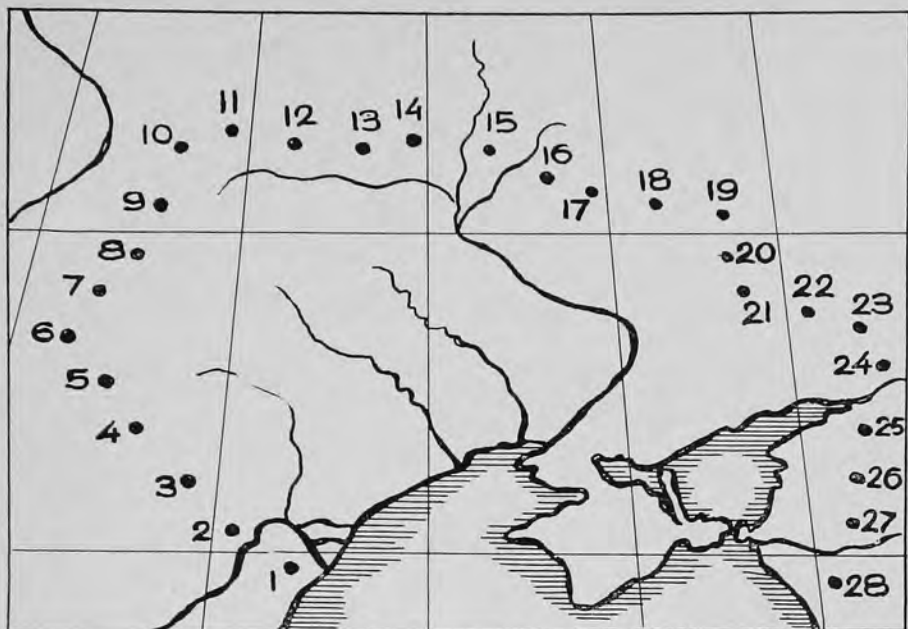
Гніздо новачок „Лісові звірят- ка” в Джерзі Ситі (Америка) уладило зимою маскову забаву та склало 30 доларів із доходу з цієї забави для „Готуйсь”. Щиро дякуєм „Лісов. Звіряткам”.

Діти української школи в Бухгольц, Німеччина, відвідують зі своїм учителем зоологічний город.

Говорак
Юрчик

З -а встав наш зрання,
Ключе до
Каже „ -у, мій сину!
Кини твої імяники,
Свято святого
Що убив лихого.
Ось я купила:
, і і ,
Щоб ти міг в гратись
У -ів завзятих.”
Каже : „Любий сину!
 ось про -у.
Про -и, -а і -и
Рідний степ і ЧОРНЕ МОРЕ,
Щоб її що - динки,
Рі на славу України.

А поглянь, що тут намальоване! Спробуй отримати всі числа олівцем, за порядком від першого до останнього, а лінія, що з цього вийде, покаже тобі границі однієї країни. Як нарисуєш, то пізнаєш, яка це країна, а тоді напиши про це редакції „Готуйсь”. Добре?!

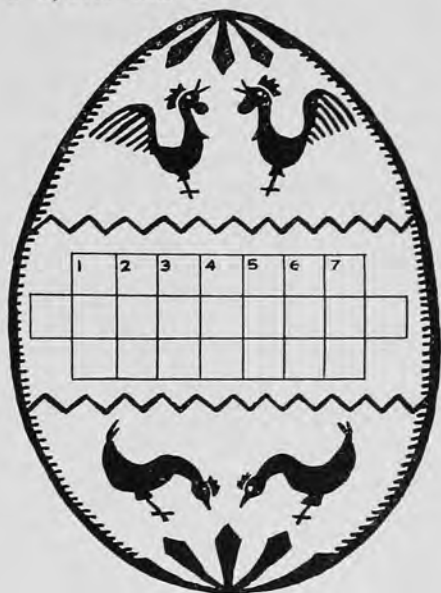
А ЧИ БАЧИВ ТИ ТАКІ ЗАГАДКИ

Подивися на ці речення, що написані внизу! Певно дуже здивуєшся, коли скажу тобі, що в кожному реченні є назва якоїсь ріки, що пливе на Україні. Не так просто написана, а ніби трохи прихована. Ось поглянь на перше речення: Бачиш там якусь ріку? Я бачу: „Дніпро”. Назва захована, бо складається зі слів: **дні-і про**, початок слова: проживала. Бачиш? А тепер пробуй знайти таксамо ріки в інших реченнях — а коли знайдеш — зараз напиши до „Готуйсь” — що ти відчитав!

- 1) В морі на **дні проживала** русалка.
- 2) Ірка **нарисувала** вчора **рисунок**, а сьогодні **стерла**.
- 3) **Новаки** **проходили** на прогулянці **попри п'ять сіл**.
- 4) Ти, **Михасю**, вже великий, повинен **вміти** сам собі читати „Готуйсь”!
- 5) **Маруся** **написала** дуже гарний віршик.

ХРЕСТИКІВКА

Ти вже знаєш із попередніх чисел „Готуйсь“, що таке хрестиківка та як її розв'язувати. Але та, що тут в писанці, трохи інша як ти знаєш. Слова, що їх знаєш, пиши згори вниз, першу букву там, де число, другу, де хрестик; а третю під ними.

1. Вірний звір — товариш людини.
2. Коли щось не зроблене добре, то зроблене...
3. Хитрий звір з довгим хвостом.
4. Те, чим бачимо, це...
5. Новак на сходинах.
6. Цар звірів називається...
7. Коли новачка називається Анна, можна теж кликати її здрібно...

А тепер прочитай всі букви на місці хрестиків зліва до права. Щось воно не виходить ще, але ж і бачиш, що на початку та

наприкінці є місця на одну букву кожне. Прочитай шераз уважно букви на місці хрестиків та напевно вгадаєш, які це саме букви треба додати на початку та на кінці, і яке слово дадуть вони разом!

Розгадки загадок із „Готуйсь“ ч.4.

Уривки були з таких віршів Тараса Шевченка:

- 1) „Причинна“
- 2) „Садок вишневий“.
- 3) „І мертвим і живим і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні мое дружне посланіє“.
- 4) „Мені тринадцятий минало“.
- 5) „Заповіт“.

Добру розгадку прислала новачка Світлана Луцька, Нью Йорк, Америка.

Ребусики мали таке значення:

Однострій, Сестричка, Звіт, Сходина, Писар (чи ти завважив, що в цьому слові було одне „с“ забагато!?), Булава; Ватра.

„HOTUJS“ — Magazin
for Ukrainian Children

Видає „Пласт“, Організація Української Молоді

Published by PLAST, Ukrainian Youth Organization, Inc. Detroit, Mich. Pa. USA
Редарує Колегія під проводом ст. пл.

Лесі Храпливої

388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен-

Богдан Кравців

2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за 10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро“, 77 1ст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.